

DURF TWIJFELEN

‘Alleen aan mijn liefde twijfel ik nooit’

Waarover twijfelt schrijver en librettist **Gaea Schoeters**?

Door **STIJN TORMANS**

‘Ik ben lang iemand geweest die altijd heel overtuigende stellingen had’, vertelt Gaea Schoeters. ‘Zo kennen de meeste mensen mij ook. Als ik vroeger iemand tegenkwam met een andere mening, ging ik altijd meteen in discussie. Dat is de gemakkelijkste weg om je doel te bereiken, dacht ik toen. Tot het me begon op te vallen dat jonge twintigers zich veel minder stellig uitspreken. Ook ik heb stelligheid op een bepaald moment ingeruild voor een soort onderzoekende twijfel. Het is heel gemakkelijk om mensen af te wijzen. Nu vraag ik me af waarom iemand zo denkt en of de mogelijkheid bestaat dat ik misschien ongelijk heb. Door die oefening te maken, ontdek je de sterke en zwakke punten van je eigen betoog.

‘Vijfentwintig jaar geleden dacht ik dat mannen en vrouwen gelijk waren. Nu weet ik dat dat niet zo is.’

Je wordt zelf ook genuanceerder: vaak zijn de dingen helemaal niet zwart-wit, maar grijs.’

Is een beetje discussie niet gezond?

GAEA SCHOETERS: Absoluut, maar daarover gaat het niet. Alles is heel erg gepolariseerd in onze samenleving. Dat leidt ertoe dat het gesprek vaak stilvalt. Op een gegeven moment sta je zo ver uit elkaar dat je niets gemeenschappelijks meer hebt. Zelfs om van mening te verschillen, is het essentieel om te weten wat je nog wél deelt. Je moet een raakpunt hebben. Anders blijf je gewoon in je eigen gelijk steken. Daarom is het zo verhelderend om na te denken over hoe de andere denkt. Ook in mijn fictieboeken maak ik die oefening: ik zoek heel bewust naar personages die totaal niet op mij lijken. Ze doen dingen die ik nooit zou doen. Waarom handelen ze zo, vraag ik me dan af.

Bent u zelf over een onderwerp van gedachte veranderd?

SCHOETERS: In mijn studentenjaren moest ik een paper maken over feminisme. Toen leek dat onderwerp hopeloos achterhaald: vrouwen en mannen zijn gelijk, dat was een uitgemaakte zaak. Vijfentwintig jaar later weet ik dat dat helemaal niet zo is. Elke dag word ik daarmee geconfronteerd. Ik ben nu in Venetië voor de première (op 24/9, nvdr) van *Notwehr*, de nieuwe opera van Annelies Van Parys in de Scuola Grande di San Rocco: een voorstelling die we gemaakt hebben met een grotendeels vrouwelijk team. Helaas weet niemand dat in België, want er is amper pers aandacht voor. Als Dirk Braeckman of Jan Fabre morgen op de affiche van de Biënnale staan, zou dat wél uitgebreid in de krant komen. Dat vrouwelijke kunstenaars zo onzichtbaar zijn, vind ik soms ontluisterend. Dat is in de cultuur zo, maar net zo goed in de politiek, in de academische wereld of in andere domeinen: het werk van mannen en vrouwen wordt anders beoordeeld.

Twijfelt u vaak?

SCHOETERS: Een kunstenaar móét twijfelen. Dat is essentieel als je iets maakt. Je kunt niet zeggen: het werkte gisteren, dus het zal vandaag ook nog wel werken. Twijfel houdt je alert. Alleen aan mijn liefde voor de mensen die ik graag zie, twijfel ik nooit.

In de rubriek *Durf Twijfelen* vraagt *Knack* elke week naar de twijfels van bekende mensen.